

41. fejezet - Kigyófészek

Piton és Harry egy sarlóként ívelő, homokos tengerparton álltak. A tenger felett még csak halvány derengés jelezte, hogy nemsokára felkel a nap. A látvány teljesen azokra a mugli természetfilmekre emlékeztette a fiút, ahol a tengeri teknősök tömeges kikelését filmezik, bár itt jóval zordabb volt az éghajlat: Puha selymes homok, sima és kietlen part, lágyan fodrozódó víz. A hátuk mögött, úgy száz lábnyira egy magas, itt-ott kiugró sziklával szabdaltnak meredek kőfal emelt természetes védőgátat a csendes öböl körül. Harry sejtette, hogy valahol Észak-Skócia keleti tengerpartján voltak, de bővebb információt nem tudott kicsikarni a férfiből.

Indulás előtt nem mulasztották el, hogy az előző horcruxok megszerzésével és elpusztításával kapcsolatos emlékeiket eltávolítsák elméjükből. Nem kockáztathatták, hogy a kigyó szemén keresztül Voldemort tudomást szerezzen küldetésük valódi szándékáról.

A kiábrándító bűbáj alatt egyikük sem saját, hétköznapi formáját viselte. Piton egy Peter Punch névre hallgató, nagydarab, sörtehajú halálfaló bőrébe bújt, Harry pedig ezúttal is a jól bevált *Alius Capillus* lehetőségeit aknáztta ki, ezúttal is megváltoztatva külsejét. Jó félórányit kutyaoltak némán a hoptanalási ponttól, amikor a fiú nem bírta tovább.

- Hová megyünk pontosan? Messze van még? - türelmetlenkedett.

- A következő nagyobb kiszögellés mögött egy álcázott barlang bejárata rejlik - felelte kissé kelleetlenül Piton.

- Simán beszélünk a barlangba? - csodálkozott Harry.

- Az erőtér itt is csak azokat engedi át, akiken rajta van a Sötét Jegy. Természetesen ezt most is kijátsszuk majd, mint Godric's Hollow-ban. - A varázsló úgy döntött, hogy ha már úgyis beszélgetni akar a kölyök, legalább felvázolja neki az akció tervét. Remélte, hogy így elkerüli a későbbi értetlenkedést. - Általában három-négy halálfaló kíséri ide Naginit. Biztos, hogy legalább egy őrt állítottak kint, a többiek feltehetőleg a barlang külső helyiségében várakoznak. Általában két óránként váltanak őrséget, tehát, ha jól sejttem, épp jókor érkezünk. A kigyó a belső üregben pihen ilyenkor, amit egy keskeny folyosó választ el a másik teremtől. Reménykedjünk benne, hogy még félálomban emészti a táplálékát.

- Hogyan ütünk rajtuk? - faggatta tovább Harry.

- Egyenként szeretném elkapni őket. Ha sikerül sorban kicsalni őket, akkor elég, ha én harcolok, neked csak fedezned kell. Ez a felállás csak akkor változik, ha véletlenül köztük van Draco.

- Értem. Akkor jöhet az *Incarerandus*. - A varázsló komoran biccentett.

- Kizárólag nonverbális varázslatokat használj, még akkor is, ha észrevesznek, vagy megszűnik rajtunk a kiábrándítás hatása! Nem adhatunk nekik lépéselőnyt.

- Igen, uram - felelte Harry, és úgy érezte magát, mint egy mugli háborús filmben a katonák eligazításakor.

- Ha bármi balul üt ki, ne törődj semmivel! Védj magad, és hoptanalj a menedékbe!

Piton elővett két egyforma bájitalos üvegcset talárja zsebéből, és az egyiket Harrynek nyújtotta.

- Itt az elme védelmét szolgáló főzet.

A fiú fintorogva kortyolt egyet, az italból, a többit pedig eltette. A varázsló is ivott a másiktól, azután némán elindultak arra, amerre a barlangot sejtették.

A sziklatömb oldalához simulva hallgatóztak néhány percig. Homokon csikorduló lépések ütemes zaja törte meg a hullámok halk morajának zaját. Bárki sétált is a túlsó oldalon, hallani lehetett, hogy többször megáll. Bizonyára vége felé járt már az őrség, és az illető már alig várta a váltást.

Piton - kihasználva a pillanatot, amikor a lépések éppen távolodtak tőlük -, pálcáját előre szegezve kilesett. A következő pillanatban egy némán összecsuculó test halk robaja hallatszott. A földön fekvő, csuklyás köpenybe burkolózó férfi teste könnyedén felemelkedett, és odalebegett melléjük. Harry alig mert az arcára nézni, de végül megkönnyebbülten látta, hogy az ismeretlen férfi nem halt meg, csak megdermedt. Némán megkötözték mágikus kötelekkel, és tovább várakoztak. Legalább negyed óra telt el így, és komoly erőfeszítésbe került, hogy egy pillanatra se lankadjon a figyelmük. Végre nehézkes csoszogással egy másik halálfaló lépett ki a látszólag szilárd sziklafalból. Punch volt az, akinek külsejét erre az estére Piton elorozta. Mielőtt tudatosult volna benne, hogy valami nem stimmel, a bájitalmester őt is elkábította, társa mellé röptette és megkötözte. Harry mindkettőjük kezeit erre a célra magukkal hozott valódi szíjjakkal is rögzítette, hogy semmiképpen ne lehessen egy közömbösítő varázslattal újra szabaddá tenni őket.

- Rövidesen gyanús lesz, hogy nem ment vissza akit leváltottak, és keresni kezdik. Átvesszem az őt helyét, és amikor kilép valaki, nyomban megátkozom. Ha ketten jönnek, a másodikat neked kell elintézned! - tájékoztatta halkán Piton az izgalomtól enyhén elsápadó fiút.

A férfi megszüntette magán a kiábrándítást, és kilépett a sziklatömb mögül. Akárcsak az előző őt, ő is némán sétálni kezdett fel és alá a barlang bejárata előtt. Megtévesztésig úgy festett, mint elődje, bár ruházatuk csak a fekete talárig egyezett meg, ez azonban a felületes szemlélőnek talán nem tűnik fel a félhomályban. Harry pattanáig feszült idegekkel bámulta a sziklafalat ott, ahol az illúzió bűbájjal elrejtett nyílást sejtette.

Egyszerre csak egy pálca hegye jelent meg a kőfalban, majd egy fiatal, vörös hajú, szeplős férfi bukkant fel. Harry első pillanatban úgy meglepődött, hogy majdnem a pálcáját is elejtette. A fiatalember akár Ron egyik bátyja is lehetett volna, és Harry áldotta az eget, hogy minden testvérét jól ismeri barátjának.

- Hová lett Howler? - kérdezte az újonnan érkezett, bizonyára az első ór személyére célozva, és óvatosan körülkémlelt.

Piton csak addig várt, amíg a fickó teljes testével elhagyta a barlang nyílását, és kilépett a homokos partra. A bájitalmester kölcsönvett vonásian kedélyes félmosollyal felé fordult, és egy könnyed mozdulattal őt is megátkozta. Harry nyomban fedezékbe reptette az újabb áldozatot, majd megkötözte, és a többiek mellé halmozta. Piton ezalatt megközelítette a barlang nyílását, hogy odabent is felmérje a terepet egy esetleges negyedik halálfaló után kutatva. Baljával hátranyúlva megmarkolta Harry karját, és maga után húzta a határvonalat alkotó erőterén át. Ahogy a férfi eltűnt a sziklafalban, Harry - továbbra is a kiábrándítás hatása alatt -, némán követte.

Amint belépett a barlangba, egy pillanatra elvakította a szemébe tűző fáklyafény. Piton a kis, alacsony mennyezetű helyiségben állt, pálcáját az előtte álló két megmaradt halálfalóra szegezve.

Tehát ezúttal öten vannak - gondolta bosszúsan.

- Mi ütött beléd, Punch? - kérdezte kissé értetlenül a láthatóan nehezebb felfogású, alacsonyabb, kopasz, harcsabajuszú varázsló.

- Tedd le a pálcád! - utasította a Peter Punch külsejét viselő bájitalmestert a másik, aki úgy látszik jóval gyanakvóbb volt társánál. A hórihorgas, összenőtt szemöldökű férfi kezében egy pillanatra sem remegett meg a kivont varázspálca. Határozottsága arra vallott, hogy ő a csapat vezetője.

- Jobb, ha nem szórakozol velem, Lobster! - felelte Piton kissé vontatott hangon. - Ha ellenálltok, mindkettőtöket meg kell, hogy öljelek.

Amíg a szóváltás zajlott, Harry a fáklyák vetette mozgékony árnyak fedezékébe húzódva, lopakodva a terem túlsó végéből nyíló járat felé indult. A háta mögött érezhetően nőtt a feszültség, de amennyire a helyzet engedte, ő igyekezett az előtte álló feladatra koncentrálni. A konfliktus éppen akkor robbant ki, amikor a fiú elérte a járat sötéten ásitó bejáratát. Még érezte, hogy egy célt tévesztett, vagy háritott átok súrolja a talárját, és egy ugrással eltűnt az alagútban. Ahogy feltápáskodott a vaksötétben, meggyőződött róla, hogy mindene egyben van, azután visszafordult.

Az előtérben harcoló felek vadul zúditották egymásra átkaikat. Piton még mindig a bejárat közelében kerülgette a körülötte repkedő varázslatokat, a két halálfaló pedig a fiúnak háttal állva küzdött. Amint Harry felmérte a helyzetet nyomban feltűnt neki, hogy a hozzá közelebb álló, bajuszos alak állandóan megújítja kettőjük körül a védővarázslatokat, míg társa ezalatt folyamatosan sakkban tarthatja, és védekezésre kényszerítheti a bájitalmestert. Kemény ellenfélnek tűnt, és Pitonnak ebben a helyzetben nem sok esélye volt a hatékony ellentámadásra. Kihasznlva észrevétlenségét, Harry kiszámította a megfelelő pillanatot, és egy jól irányzott sóbálvány átkkal megbénította a védelmet biztosító halálfalót. A Lobsternek nevezett férfi csak abban a pillanatban eszmélt rá, hogy a támadó nincsen egyedül, mikor mellette harcoló társa egyszer csak a porba rogyott.

- Menj! - kiáltotta Piton, és átkokkal kezdte bombázni utolsó ellenfelét, mielőtt még az szemügyre vehette volna, honnan érkezett a váratlan segítség.

Harry azonnal eltűnt a járatban, és megpróbálta kizárni fejből a háta mögött dúló csata hangjait. Bizott Piton képességeiben. Nem akart arra gondolni, hogy ha a férfi mégis kudarcot vall, rövidesen hátba támadja majd egy felbőszült halálfaló.

Palcáját előrszegezve, lassan, tapogatózva haladt előre. Nem akart fényt gyűjtani, nehogy felhívja magára a figyelmet. Abban reménykedett, hogy ha a kígyó mélyen alszik, nem észleli a harci zajokat, így talán meglepheti álmában.

A hosszú, kanyargós alagút túlsó végéről halvány derengés vetült a járat falaira. A belső terem valamivel nagyobb volt, mint a bejáratnál található, és itt mindössze egyetlen kísérteties, zöld lánggal égő mágikus fáklya szolgáltatott némi fényt.

Harry egy pillantással felmérte a terepet, hogy ne érhesse meglepetés. Síri csend volt. Mindössze a terem közepén lassan tócsába gyűlő, plafonról csepegő karsztvíz apró csobbanásai hallatszottak. A fal egyik bemélyedésében összetekeredve óriási kígyó hevert mozdulatlanul. Harry szíve nagyot dobbant, amint felismerte Naginit. Nem hitte, hogy ekkora szerencséje lesz. A hatalmas, legalább három méter hosszú állat testét gyémánt alakú pikkelyek mintázták. Törzse egy szakaszon esetlenül megvastagodva domborodott ki, és Harry viszolyogva gondolt a kígyó néhány nappal ezelőtt szerencsétlenül járt vacsorájára.

Lábujjhegyen beóvakodott a helyiségbe, és pálcáját a félelmetességében is fenséges lényre szegezte. Éppen ki akarta mondani a gúzsakötés átkát, amikor az állat háromszögletű feje lustán felemelkedett, és rászzegezte szuggesztív, sárgászöld szeméit.

A fiú kezében megremegett a pálca. Ahogy magára pillantott, ráébredt, hogy amióta eltalálták, megszűnt rajta a kiábrándító bűbáj. Vadul zakatoló agyában egymást kergették a gondolatok, de mivel a kígyó nem támadott, ő is csak mozdulatlanra dermedve állt.

Nagini enyhén felé mozdult, és lassan kinyújtotta ide-oda csapkodó, villás nyelvét. Tekintetét egy pillanatra sem szakította el a fiú smaragd zöld szemétől, miközben lassan tekeregve előkúszott pihenőhelyéről. Teste sima, erős és hajlékony volt, szinte kecses, mindössze a gyomrában hordozott zsákmány okozta formátlan dudor rontotta le kissé az összhatást. A kígyó a fiútól néhány lépésnyire megállt, és ismét összetekeredett. Nem látszott rajta támadó szándék.

Harry nagyon elszántan érkezett ide, most mégsem tett semmit. Hihetetlen volt, hogy az előtte fekvő fenséges jószág Voldemort éjsötét lelkének egy darabját hordozza magában.

- Nem láttalak még, mégis ismerem a szagodat... - sziszegte felé Nagini.

Harry meglepődött, de nem mert válaszolni, hiszen megígérte Pitonnak, hogy nem fog párszaszót használni.

Szerencse, hogy az alakváltoztatás még működik - reménykedett magában.

- Tudom, hogy ki vagy... Benned is ott lakik a sziszegő szó...

Mégis felismert! Tudja, hogy párszaszójú vagyok! - hasított belé a rémület.

Mivel kettőjükön kívül egyetlen ilyen képességgel bíró varázslóról sem tudnak Angliában, nyilvánvaló rettegés töltötte el a gondolatra, hogy a kígyó, vagy rajta keresztül Voldemort máris felismerte őt. Felemelte pálcáját, hogy minél előbb végezzen vele.

- *Megismerlek... Te is pont olyan vagy, mint én...* - folytatta a társalgást Nagini, tudomást sem véve a rá szegezett varázspálcáról.

- *Micsoda?* - Harry önkéntelenül visszakérdezett a meghökkentő kijelentésre. Talán nem jól értette. Szavai sziszegve törtek elő ajkai közül. - *Hogy érted ezt?*

- Nem értem, csak érzem... Benned is ott lakik... Mi egyek vagyunk...

- *Ezért nem támadtál rám?* - kérdezte a fiú, akiben halványan derengeni kezdett valami balsejtelem.

- Most nem lát... Most nem vagyok a fegyvere... Segítened kell...

- Mit akarsz tőlem?

- Add vissza a szabadságomat...

- Ezt sajnos nem tudom megtenni, csak akkor, ha elpusztítalak.

- Akkor tedd meg... Siess, mielőtt észreveszi, mi történik, és felfedezi a jelenléted...

Harry tanácstalanul forgatta pálcáját ujjai között. Nem értette miért esik nehezebbre megtenni. Hiszen kizárólag ezért jött ide. Mielőtt azonban dönthetett volna, Piton robbant be a helyiségbe. Kivont pálcáját a látszólag támadásra készen felágaskodó Naginire szegezte.

- Állj félre! Essünk végre túl azon, amiért jöttünk - vetette oda a fiúnak.

Még mindig Punch alakját viselte, de Harryt már nem tévesztették meg az idegen arcvonások. Mielőtt még elmondhatta volna mi történt, a kígyó váratlanul támadásba lendült.

- *Mit akar tőlem ez a hitvány szolgáló? Széttépem!* - sziszegte hatalmas fogait harapásra készen közszemlére téve Nagini, miközben egy helyben tekergett. - *Megöllek áruló fattyú...*

Harry földbe gyökerezett lábban bámulta, ahogy a kígyó imént még sárgászöld szemei egyszerre csak vérvörös rubinként izzanak fel.

- *Ölje meg!* - kiáltotta, és most már semmi nem tartotta vissza attól, hogy átkokat szórjon az állatra. - *Trismus!* - kiáltotta az utolsó pillanatban, mire a kígyó pofája immár felpeckelve csapódott a bájitalmester felé. A férfi ugyanabban a pillanatban varázsolt.

- *Corpus cordes draconas!* - kiáltotta, mire Nagini teste lendületét veszítve zuhant a sziklára. Kiévelt szájjal rángatózó fejét szorosan vadul csapkodó farkához rögzítette a varázslat. Az átok ezúttal is működött. Voldemort kedvence, urának tudatával elméjében, fejével a farka végéhez kötözve vergődött előttük a porban. A gyűlölettől vörösen izzó szempár tüze szinte égette bőrüket, miközben a karikába tekeredett kígyótest továbbra is vadul hánykolódott.

Harry homlokába éles fájdalom hasított a kígyó tekintetétől. Úgy érezte, mindjárt szétreped a koponyája, és ahogy testét legyűrte az elviselhetetlen kín, térdre zuhant, és elveszítette az eszméletét.

Piton nem habozott egy pillanatig sem.

- *Adava Kedavra!*

Nagini, Voldemort házi kedvence abban a szempillantásban halott volt. A kígyó tudata kihunytt, és lelke abban a pillanatban eltávozott testéből, amit elérte a halálos átok. Háromszögletű feje azonban furcsa módon továbbra is vérvörösen ragyogó szemekkel meredt gyilkosára. A rubinként izzó szemek tüzesen parázslottak a félhomályban. A halába merevedett porhüvely hirtelen elernyedtt, majd újra megfeszült, amint az újjáéledt test őrjöngő dühvel próbálta legyűrni a rászórt átkokat.

Piton mély levegőt vett, koncentrált néhány pillanatig, és kimondta az egyetlen varázsigét, mely végleg megszabadíthatta a kígyó maradványait teste újdonsült bitorlójától.

- *Amoris Status Corporis!*

Pálcája hegyénél ragyogó csillagfény indult növekedésnek. Ahogy terebélyesedett, fokozatosan magába fogadta az eszeveszetten őrjöngő kígyó fejét, és hamarosan elnyelte testének többi porcikáját is. Amint a káprázatos ragyogás teljesen elborította az életre kelt horcruxot, egy napfényként vakító villanással szertefoszlott.

Piton káprázó szemei előtt egy megkérgesedett, repedésekkel tarkított, karikába tekeredett szénkígyó feküdt, melynek immár fénytelen szemei fekete gyémántokként meredtek a semmibe. A bájitalmester kimerülten lerogyott Harry eszméletlenül heverő teste mellé, és miközben összeszedte magát, talárjából előkotorta a félig teli üvegcsét. Néhány kortyot óvatosan az ájult fiú ajkai közé erőltetett, majd varázslattal is megkísérelte magához téríteni.

- Stimula!

Harry rebbenő pillákkal feküdt néhány pillanatig, majd kinyitotta szemét, és zavaros tekintettel bámult a fölé hajló idegen arcra.

- *Én vagyok, Potter! Perselus Piton. Jól vagy?*

- *Ezt nem mondanám - nyögte Harry, és a férfi segítségével felült. - Mi történt?*

- Ezt én is kérdezhetném. Fáj valamid?
- A sebhelyem... Ilyen fájdalmat talán még sosem érezem. Ő volt a kígyóban... Voldemort.
- Tudom. Én is éreztem - felelte a férfi, és bal karján felhúzta talárja ujját. Alkarja bőrén vörösen izzott a Sötét Jegy.
- Már vége van.

Harry megkönnyebbülten bámulta Nagini élettelen testét.

- Azonnal el kell tűnnünk! Bármelyik pillanatban itt lehetnek - nógatta a férfi.

Amilyen gyorsan csak tudták elhagyták a barlangot. A nap már felkelt a tengerből, és bíborszín fénybe vonta a hullámokat, ameddig a szemük ellátott. Harry sietve megindult a hoptanálási határ felé.

- Még nem végeztünk - szólt utána Piton, aki időközben már visszanyerte saját külsejét. - Egy perc az egész, menj csak előre!

Harry nem tudta, mi következik. A férfi az egymás mellé fektetett, összekötözött halálfalók felé fordította figyelmét.

- *Exmemoriam!*

A varázsló mindegyik halálfalónak kitörölte elméjéből az utóbbi napok emlékeit, hogy még a támadás körülményeire se emlékezzenek. Miután végezett, a még mindig eszméletlen Peter Punch és társai testét egy varázslattal egymáshoz kötözte, és maguk előtt lebegtette, amíg el nem érték a hoptanálás-gátló tér szélét.

Piton egy pillanat alatt hoptanált a foglyokkal, és néhány másodperc múlva máris visszatért Harryhez.

- Hová vitte a halálfalókat? - kérdezte ámultan a fiú.

- Leraktam őket Rémszem küszöbére - felelte a varázsló szokatlanul csillogó tekintettel. - Küldd el neki a patrónusod egy üzenettel, hogy időben megtalálja őket. Az enyémet azonnal felismerné.

Harry nem tudta eldönteni, hogy ezúttal a bájitalmester sajátos humorának volt tanúja, vagy valóban azt tette, amit mondott. Sietve teljesítette hát a férfi kérését.

A távolból már hallották az érkező halálfalók hoptanálásának hangjait, amikor végre elhagyták a helyszínt.

Piton és Harry egy-egy bögre forró csokoládét kortyolgatva, gondolataikba merülve ültek Dumbledore Menedékének konyhájában. Harry sosem hitte volna, hogy lesz ilyen pillanat az életében. Aberforth, miután meggyőződött róla, hogy épségben vannak, mindkettőjük elé letett egy-egy bögre illatosan gőzölgő italt, kinek-kinek saját ízlése szerint. Látva kimerültségüket, az idős mágus rövidesen magukra hagyta őket. Harry már meg sem lepődött rajta, hogy a bájitalmester cukor nélkül, csak forró tejjel issza a majdnem kávészínű innivalót. Ő maga édes, tejes csokoládéját kortyolgatva próbálta átgondolni magában a történeteket.

- Úgy láttam, mély hatást tett rád a kígyó. Mit mondott neked? - kérdezte Piton, megtörve a hallgatást.

- Valahogy rájött ki vagyok. Nem tudom, hogy csinálta, de még elváltoztatott külsőm ellenére is azonnal felismert - kezdte, és néhány pillanatra a lassan kavargó italba meredt. - Talán a szaglása ennyire jó... Azt mondta, megismer, és hogy olyan vagyok, mint ő. Hogy egyek vagyunk. Ezért nem támadott meg.

- Szerintem mire célzott ezzel? - firtatta a férfi kiismerhetetlen tekintettel méregetve Harry gondterhelt ábrázatát.

- Nem igazán értem. Valami olyasmire utalt, hogy bennem is ott van ő. Azután arra kért, hogy szabadítsam meg, amíg Voldemort nem látja az ő szemén keresztül, hogy mi történik, és nem használja őt ismét fegyverként. Ekkor lépett be maga, illetve annak a Punchnak a képében jött, és Nagini nem értette mit akar ott a pálcát rászegezve. Azután már vöröslettek a szemei és támadott.

- Van róla elképzelésed, mit tudott meg a Nagyúr? Beszéltél hozzá párszasszóval? Megtudta ki vagy?

- Nem tudom. Arra emlékszem, hogy akkor váltott vörösbe a szeme, amikor elvakította a harag, és maga ellen fordult. Talán hirtelen feltámadó dühét érezte meg Voldemort, és akkor vette át a kígyó testének irányítását. Úgy emlékszem, csak néhányszor szóltam hozzá, de mind még azelőtt történt, hogy ez az... átváltozás megtörtént volna. Magát lehet, hogy nem ismerte fel, hiszen a saját emberének alakját viselte.

- Csak nem gondoltad, hogy véletlenül tettem így? - húzta el a száját a varázsló. - Még sokat kell tanulnod.

- Ha nem beszéltem előtte párszasszóul, talán nem jött rá, ki vagyok...

- Én nem bíznék ebben ennyire - ellenkezett a bájitalmester. - Pontosan mi történt, amikor elveszítetted az eszméleted?

- A kígyó vörösle szemeibe néztem, és akkor iszonyatos fájdalom nyilallt a sebhelyembe. Úgy tűnt, hogy amikor felismert, hirtelen felindulásból cselekedett. Ezúttal meg sem próbált az elmémbe olvasni, csak a dühét éreztem, és azt, hogy fájdalmat akart okozni. Azután egyszerűen elájultam. Sajnálom...

- Nem tehetsz róla - szakította félbe Piton a fiú szabadkozását. - Abból kell kiindulnunk, hogy már tudja mi volt a cél, és azt is, hogy te jelen voltál.

Harry ültében is megroggyott a férfi szavai hallatán. Már az első pillanattól sejtette, de az, hogy a racionális bájitalmester is egyértelműen így látja a helyzetet, véglegessé tette, amit mindeddig nem akart elfogadni.

- Mitől múlt el a fájdalom? Csinált velem valamit?

- Talán annak is része volt benne, hogy időközben elpusztítottam a Nagyúr jelen lévő lélekdarabját, amikor átvette az uralmat a halott Nagini teste fölött. Okozhatta azonban az újabb adag elmevédő bájital is, amit megittam veled. Még én sem látok tisztán.

- Valamit nem tudok kiverni a fejből. Mi van, ha Nagininak igaza van, és tényleg olyan vagyok mit ő? - A fiú hangja elakadt egy lélegzetvételenyi időre. - Akkor lehet, hogy nem kell tovább keresnünk az utolsó horcruxot... - jegyezte meg Harry, kerülve a bájjalmester tekintetét.

- Annak az esélye, hogy te magad legyél az utolsó, hiányzó horcrux, nagyon elenyésző. Vannak ugyan érvek, amik mellette szólnak, például az ereklye, amit a szüleid házában találtunk, a füstkígyós kísérlet, amit Dumbledore professzor végzett el a szemed láttára, és az, amit Nagini mondott neked - összegezte a problémát a férfi. - Mindez azonban nem bizonyít semmit, csak újabb és újabb kérdéseket vet fel.

- A legfontosabb bizonyítékot kifejejtette a listából - jegyezte meg Harry, majd a varázsló kérdő tekintete láttán folytatta. - Az elmém közvetlen kapcsolatban áll az övével, és többször is láttam, éreztem, hallottam, amit a kígyóján keresztül, vagy a saját testében átélt. Ezen kívül a szeretetvarázs visszacsapódásakor is nyilvánvalóan ezért ért akkora sokk. Mivel bennem is sötét mágia rejlik, nem csoda, hogy ilyen hatással volt rám. Tudom, hogy már maga is összerakta a képet, csak nem akarja, hogy kiboruljak. Előttem nem kell kódósítani! Ne kíméljen! Már megtanultam elviselni az újabb és újabb kellemetlen meglepetéseket - tette hozzá keserűen.

Harry megdöbbenően érett hozzáállása váratlanul érte Pitont. Az utóbbi hónapokban egyre inkább megismerte a fiú valódi jellemét, mégsem hitte volna, hogy ennyi erő és felelősségtudat lakozik abban a kölyökben, akit évekig annyira megvetett.

- Bármilyen legyen is az igazság, most pihened kell - jelentette ki határozottan. - Holnap mindent megvizsgálunk az új információk tükrében.

- Nem biztos, hogy jó ötlet elaludnom - ellenkezett Harry.

- Pihenés nélkül legyengülsz, és akkor semmi esélyed nem lesz a Sötét Nagyúr ellen. Aludnod kell! - figyelmeztette ezúttal ellentmondást nem tűrő hangon Piton, és egy újabb, teli üveg bájjalt adott át Harrynek. - Ha bármikor megfájdul a sebhelyed, azonnal igyál ebből, és szólj nekem! Vannak még eszközök, amivel segíthetek. Ne felejtse el megerősíteni a védőfalaidat, mielőtt elalszol! Ennyire még sosem volt fontos, hogy minden erőddel gyakorold az okklumenciát!

Harry beleegyezően bólintott, most már ellenvetés nélkül elfogadva a bájjalmester utasítását.

- Mi lesz, ha Voldemort engem is megszáll, és irányítani akar majd, mint Naginit? - kérdezte aggódva. Segélykérően nézett a férfi éjfekete szemébe, miközben annak higgadt magabiztosságából próbált erőt meríteni. - Mi lesz, ha magára támadok? Évekkel ezelőtt volt egy időszak, amikor nem bírtam Dumbledore professzor szemébe nézni, mert minden alkalommal meg akartam támadni őt. Nem akarok én is a fegyvere lenni!

- A baziliszkus mérgeének kivonatával remélhetőleg sikerül majd úgy módosítanom az elme védelmét szolgáló bájjalt, hogy alkalmas legyen rendszeres fogyasztásra is. Így ugyan nem annyira hatásos egy személyes kontaktus esetén, de a távoli kapcsolatot feltehetőleg erősen meggyengíti - magyarázta a férfi érzelemmentes arccal. Nem volt könnyű lepleznie, mennyire meglepte, hogy Harry ismét az ő életéért aggódik. - Engem pedig ne félts, meg tudom védeni magam, ha arra kerülne sor.

- Még akkor is, ha tudja, hogy ha nekem árt, akkor magával is végez? - kérdezte átható pillantással Harry.

- Tudom, mit tehetek meg, és mit *kell* megtennem. Vállalom a kockázatot - felelte kitérően Piton.

- Ugye tudja, hogy ezek után nem mehetek vissza az iskolába? Nem akarom veszélybe sodorni a többiekét.

- Sejtettem, hogy így fogsz dönteni. Mit mondasz majd a barátaidnak?

- Erről semmit. Ez az én keresztem. Csak megzavarnám vele őket. Inkább távol tartom magam tőlük, ameddig csak lehet. Az igazgatónőnek sem lesz könnyű megmagyarázni, de kénytelen lesz beletörödni. Mi lenne, ha megemlíteném, hogy újra fáj a sebhelyem, és azt mondanám, hogy a Roxfort érdeke az, hogy ne legyek a közelben?

- Talán nem hiszi el, de már az is valami, ha belenyugszik a döntésedbe.

- Igaza van. Annyira utálok hazudni nekik! - fakadt ki Harry.

- Potter, engem nem veszel le a lábamról a Griffendéles becsületességeddel - húzta el a száját Piton. - Nekem az egész életem hazugságok sorozatából áll.

- Nehéz lehet, hogy mostanában egyre többször kell felvállalnia az igazságot - nézett a szemébe Harry, és nem hátrált meg a férfi gyilkos tekintetétől. - Akármennyire is gyűlöli az egészet, én örülök, hogy kezdem megismerni magát, és a tetteinek mozzintórugóit.

- Ezt a marhaságot még magad sem hiszed el - vetette oda cinikusan a bájjalmester, és felállt, hogy távozzon. - Aludd ki az örült ötleteidet, Potter!

Harry elgondolkodva nézett a becsapódó ajtóra. Megitta forró csokoládéja maradékát, majd visszavonult a szobájába.

Kihasználva, hogy a Roxfortban mindjárt ebéidő van, a barátait szólította az ikertükrön keresztül. Igyekezett megkeményíteni magát aggódó arcuk láttán, és tudomásukra hozta döntését. Nekik is csak annyit árult el, amennyit az igazgatónőnek tervezett, hozzátéve még, hogy Nagini már nincs életben, és a Borgin&Burkesben feltehetőleg nincsen semmi érdekes. Faggatózásuknak sikerült elejét venni azzal, hogy a többi majd személyesen beszél meg, de hogy mikor azt előrelátóan nem hozta szóba.

Látta Ginny szemében a féltést, és nem mulasztotta el, hogy megnyugtató szavakkal biztosítsa őt érzelmeiről. Nehéz döntés volt, de úgy érezte, ez a legjobb módja, hogy biztonságban tudja azokat, akik a legfontosabbak számára. Amikor elbúcsúzott tőlük nehéz volt a szíve, mert sejtette, hogy mindhárman nehezteltek rá elhatározása miatt, és nyomasztó gondolatai még jobban fölé tornyosultak, mint eddig bármikor.

Félresöpörve baljós érzéseit megidézte patrónusát, és üzenet küldött vele az igazgatónőnek.

„McGalagony professzor, fontos mondanivalóm van a Rend számára. Rémszem Mordon házánál ma hajnalban négy eszméletlen halálfalót találhattak, akiken időszakos emlékeztetést hajtottak vére. Kérem, juttassák mindegyiküket az őket megillető helyre. Ügyeljenek rá, hogy az esetet semmiképpen ne hozzák összefüggésbe velem! Az elkövetkezendő napokban biztonsági okokból nem térhetek vissza a Roxfortba, de ne aggódjon, biztos helyen vagyok, és néhány nap múlva ismét jelentkezem.”

Kimerülten eldőlt az ágytakarón. Igyekezett követni Piton javaslatát, és megerősítette elméje védőfalait, mielőtt mély álomba merült volna.